

Jana Baltaisbrence (Alūksne)

- Absolvējusi Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultāti Saista starpvalstu kultūras sakari un valoda kā sadarbības pamats.
- Vācu valoda ir tā svešvaloda, kuru apguvusi, un pielietojusi gan lasot literāros darbus, gan veicot tulkojumus.
- Tuvākā nākotnē ir iecere radoši darboties, meistardarbnīcā smelties iedvesmu, atrast savu valodiskās izteiksmes stilu.

Iesūtījusi tulkojumu: Anetes Langenas un Imkes Zēnikzena grāmata bērniem "Gotiņa Gražina":

Anete Langena * Imke Zēnikzena

GOTIŅA GRAŽIŅA

Jeb: Kā aizdzīt drūmo noskaņojumu

Šī grāmatiņa pieder: _____

Esi saudzīgs pret grāmatiņu!

Manai mazajais Gotiņai Gražīnai,

kuru es mīlu vairāk par visu pasaulē.

A. L.

Tulkojums latviešu valodā, Jana Baltaisbrence, 2014

TEKSTS GRĀMATĀ

Gotiņas Gražīnas vēl līdz šai baltai dienai nebūtu uz pasaules, ja vien Žozefīnes un Justa vecmāmiņa nebūtu iegādājusies jaunas brilles lasīšanai.

Kā lūdzu, Tu nemaz nezini, kas ir Gotiņa Gražīna?!?

Lūk, te tā ir – Gotiņa Gražiņa! Tu vēl nebūsi sācis raudzīties apkārt, kad viņa būs jau pielidojusi pie loga – un iekšā gan! Bet iespējams - spudūc!, viņa iesprauksies caur vismazāko spraudziņu, jo tik mazmazītiņa viņa patiesībā ir. Tu, protams, vēlies zināt, ko tāda Gotiņa Gražiņa varētu darīt?

Tad nu klausies... To, ka viņa atrodas kaut kur tuvumā, noteikti var sadzirdēt! Bet, ja šī Gotiņa Gražiņa ir Žozefīnes un Justa tuvumā, tā to var pamanīt tūlīt pat, kā arī uzreiz sadzirdēt! It īpaši tad, kad Žozefīnei un Justam jākāpj ārā no vannas!

Taču šī Gotiņa Gražiņa ir sastopama ne tikai Žozefīnes un Justa tuvumā. O, nē! Iedomājies tikai, viņa pamanās sabojāt labo noskaņojumu arī māmiņai un tētim.

Kā tie abi tādās reizēs grežņi lamājas! „Elles būšana!”, šķendējas mamma un tētis kliez : „Mīļā stundiņ, tas nevar būt!”

Gotiņa Gražiņa prot ļoti labi lidot, tādēļ nekad nevar zināt, kur īsti viņa katru reizi ir. Ilgi un dikti viņa laidelējas apkārt pa plašo pasauli, kamēr pēkšņi kaut kur slepeni nolaižas. Tad pacietīgi gaida, līdz izdzird skaļu šķendēšanos vai lamāšanos un - spudūc!, aizlido tālāk, priekā starodama.

Neviens, pilnīgi neviens vēl nenojauta, ka ir tāda Gotiņa Gražiņa! Līdz tai DIENAI, tu atceries kurai, vai ne? Tieši tā – līdz tai DIENAI, kad Žozefīnes un Justa vecmāmiņa iegādājās jaunas brilles lasīšanai. Skaidrs, ka viņai tās vajadzēja uzreiz izmēģināt. Aizrautīgi vecmāmiņa lasīja lappusi pēc lappuses biezajā grāmatā, līdz Žozefīne negaidot sabozās un sāka gražoties.

„Kas TEV kaiš?” pārsteigta pajautāja vecmāmiņa un atbīdīja savas lasāmbilles uz pieres. Un ko viņa tobrīd ieraudzīja uz Žozefīnes pleca?

Vai tu jau nojaut?

Nu, protams, uz tā sēdēja Gotiņa Gražiņa un apmierināti sminēja. Toties Žozefīne gražojās vēl stiprāk. Viņa tā spārdīja kājas pret grīdu, ka dzirksteles gandrīz sāka lēkāt.

Vienīgi vecmāmiņa pamanīja kā Gotiņa Gražiņa –spudūc!, aizlidoja caur logu prom!
Tik tikko Gotiņa Gražiņa bija prom, Žozefīnei bēdas pagaisa kā nebijušas.

Kopš šī brīža vecmāmiņa ļoti, ļoti uzmanījās un jaunās brilles nēsāja visu laiku -gan pa dienu, gan pa nakti. Nekad neko nevar zināt un –drošs paliek drošs!

Tas bija pareizi darīts! Jo negaidīti kādā lietainā dienā atgriezās Gotiņa Gražiņa un nolaidās uz galvas Justam. Tu, protams, vēlies zināt, kas tad notika?

Justs sāka nelāgi burkšķēt, vēlāk tik skaļi gražoties, ka to varēja jau sadzirdēt ielas otrā galā. „Kuš! Paklausies nu”, čukstēja vecmāmiņa un atbīdīja lasāmbilles uz pieres. „Kuš! Gotiņa Gražiņa ir klāt!”

Bet šoreiz viņa nebija vis uz Justa pleca. Arī mazdēliņa matos viņa vairs nesēdēja.

Te pēkšņi –kas tad tas?

Lūk, kur tā Bumbuļaste spilgtajā, indīgi zaļajā krāsā! Šoreiz ielīdusi Justa sporta korpē un lūr pāri maliņai.

Zibenīgā ātrumā vecmāmiņa satvēra indīgi zaļo Bumbuļasti un vilka un vilka... Gotiņa Gražiņa tā pretojās un spiedza, ka veikala plaukti līgojās. Bet tas viņai nepalīdzēja. „Rokā tu man esi!”, iesaucās vecmāmiņa un žigli atvēra veikala durvis. „Tūliņ pat liec mierā manu dārgumiņu Justu”, viņa turpināja pavēlošā tonī un ar lielu vēzienu izmeta Gotiņu Gražiņu aiz astes ārā pa durvīm. Tik tikko Gotiņa Gražiņa bija prom, Justam nelāgais noskaņojums pagaisa kā nebijis.

Kopš šī brīža vecmāmiņa jau zināja, kā tādās reizēs viņa var palīdzēt Žozefīnei un Justam. Arī māmiņai un tētim šad tad. Bieži vien tas nebija tik vienkārši atrast Gotiņu Gražiņu. Tas tādēļ, ka viņa meklēja arvien jaunas un jaunas paslēptuves... Taču Gotiņa Gražiņa nevar noslēpties no tā, kurš zin, ka viņa ir!

Nobeigumā varu vēl iepazīstināt tevi ar Gotiņas Gražiņas draugiem!

Tie ir: DUSMĪGAIS LAUVA, BADĪGAIS AUNIŅŠ, ĻAUNAIS BUBULIS. ... un nekad nevar zināt, kur viņa nolaidīsies nākamreiz!

Pēcvārds

Mīļie (vec-) vecāki,

visticamāk, ka arī Jūs esiet izvēlējušies iegādāties šo grāmatiņu, jo ikdienā ir nācies saskarties ar mazuļu nepiekāpību un gražošanu...

Es arī no personīgās pieredzes zinu, cik daudz spēka tas prasa –un ikreiz abiem, gan bērniem, gan vecākiem. Mēs, pieaugušie, varam tikai daļēji izprast, cik bēdīgi ir divus trīs gadīgus vecam mazulim, ja kaut kas nepadotas vai tiek izlemts citādāk, nekā viņš ir vēlējis.

Bet kuram no mums gan nav gadījies izkāpt no gultas ar nepareizo kāju, vai arī meklēt atbildi uz jautājumu: „Kāda blusa tev iekodusi?” Visticamāk, ka tādos brīžos kaut kur tuvumā nolaidusies Gotiņa Gražiņa un cenšas sabojāt noskaņojumu mūsu bērniem, bet reizēm arī mums –pieaugušajiem! Nedomāju, ka šādās reizēs būtu gari un plaši jāapspiež, cik nepareizi ir gražoties, toties vienmēr var palīdzēt kāda maza viltība jeb uzmanības negaidīta pievēršana kaut kam. Izmēģiniet!

Lūkojieties ciešu skatienu uz savu bērnu, it kā censtos atrast pie viņa Gotiņu Gražiņu, Ļauno Bubuli, Dusmīgo Lauvu vai arī Badīgo Auniņu. Jo klusāk Jūs čukstēsiet: „Kuš! Vai tu arī to dzirdi?” , jo vairāk bērns centīsies ieklausīties. Vai satvērāt nešpetno kaitnieku? Tad vēlāk izteiksmīgi atdariniet, kā šis iztēles objekts ar cēlu žestu tiek aizsviests prom! Tas, vai Jūs viņu izmetiet pa logu, vai iemetiet tualetes podā ir vienalga. Svarīgākais ir -atbrīvoties no mazā „kaitnieka”! Esmu pārlicināta, ka tad Jūsu bērns varēs ar neskaitāmām idejām palīdzēt. Un vēl, par to, ka Jūs sajūtīsiet, vai bērnu ir „apsēdusi” kāda maza Gotiņa Gražiņa, jeb viņam ir bēdīgs prāts un nekas to nespēj iepriecināt. Bet visticamāk, ka ir pienācis laiks jums abiem par visu tā kārtīgi izrunāties.

Bet nu gan novēlu visiem jums piedzīvot jautrus mirkļus ar mazajām gotiņām gražiņām un vēl jo vairāk –daudzus harmoniskus mirkļus ģimenes lokā! Novēl –
Anete Langene

(Uz aizmugurējā vāka)

UZMANĪBU:

tuvumā nolaidusies Gotiņa Gražiņa!

Un tajā vietā, kur viņa apmetas, labais noskaņojums sabojāts kā likts... Tomēr ar grāmatiņā aprakstīto un ģimenes ikdienā izmantoto metodi ir izdevies divus – līdz četrus gadus vecu mazuļu gražošanās un bažīšanās momentus ievirzīt pozitīvā gultnē. Bez tam – tas iedarbojas arī uz pieaugušajiem